

Автобиографична
книга на
Меркуцио Полински

приказка за деца и възрастни

*от Генадия Кортова
илюстрации Йоана Кортова*

ГЕНАДИЯ КОРТОВА
АВТОБИОГРАФИЧНА КНИГА
НА МЕРКУЦИО ПОЛИНСКИ

*На писателя,
с Любов.*

I

КОЙ СЪМ АЗ, КОИ СА РОЗА И НЕЙНИЯТ БАЩА?

Живял някога в старомодна малка къща, но така прелестна със своя приказен уют, един велик писател. Всъщност това бил най-великият писател на всички времена. Поне за мен, понеже аз никога не бях виждал други писатели, а него познавах добре.

Та той беше най-великият писател на всички времена. Висок, строен, красив и със сребро в косите. И аз много исках да бъда като него, висок, строен, красив и замислен писател. Но най-много от всичко си мечтаех и аз, като него, да дарявам радост на света.

Това ясно осъзнах в една пролетна утрин, когато тъкмо се бях пробудил. Все още бях много малък, но така усмихнат и въодушевен, че веднага разбрах кой съм.

— Аз съм радост! — викнах в ухото на майка ми Маргюрит, докато тя се опитваше да ме оригне след сутрешната закуска. А тя така се уплаши, че ме изпусна и аз паднах с разперени ръце по гръб на своето легълце, защото и аз, като всички деца, си имах свое собствено легълце, и се разхълцах. Мама се притесни да не би нещо да съм се контузил и започна да ме оглежда старателно, а аз ѝ казах, че е прекрасна. Тогава тя разбра, че не бях съвсем като другите, понеже често казваше, че всъщност на външен вид не била никак прекрасна.

— Имам големи остри зъби — критикуваше тя сама себе си, докато ме гледаше с любов, — широки уши с липсващи парченца от тях, и много дълъг, прекалено дълъг за моето слабичко личице нос.

Но онова, което другите не виждаха, което дори тя самата не можеше да забележи, бяха нейните красиви сини очи, които, слава Богу, тя предаде и на мен, и с които така много се гордея. Аз ги забелязвах и искрено ценях нейните сини, изпълнени с любов, очи.

И така, да бъдеш осъзнат и да знаеш кой си от съвсем малък е нещо много хубаво. Тогава за теб е много по-лесно да правиш онова,

което те кара да бъдеш себе си. Затова и аз бях толкова щастлив, когато открих кой съм.

Но въпреки това, когато гледах писателя в нашата къща, не можех да не си помечтая да бъде малко повече и като него. Да дарявам радост, а не само да бъде такава. А как ли знаех, че той радваше хората? Беше ми достатъчно само да зърна щастливото лице на неговата дъщеря Роза всеки път, когато той ѝ четеше някоя от своите книги на глас, за да разбере това.

„Роза! Ах, колко омайно име за толкова омайно дете“, мислех си аз често, докато ги наблюдавах от страни. Всяка вечер тайно се шмугвах между рафтовете с книги в нейната стая и слушах с притаен дъх безбройните приказки, които Пол, така се казваше писателят, ѝ четеше преди тя да заспи. Там, скрит зад безбройните книги, стъпил на широката библиотека, аз притихвах заслушан в гласовете им. И под магията на нощната тишина, забулени в облак от вълшебен приказен прах, те бяха по-прекрасни за мен дори от самата дъга.

Когато слънцето залезеше и настъпеше вечерта, Пол сядаше на своя плетен сламен стол до леглото на Роза и бавно разгръщаше на последно изчетените страници, докато леко се поклащаше напред-назад. Полека, с много внимание, за да не разбуди спящите ангели в стаята, той започваше да чете на най-прекрасния от всички тях — на своята дъщеря.

Тази красива пролетна роса. Меките ѝ кестеняви коси потъваха сънливо в разгъвките на възглавницата, главата ѝ се отпускаше кротко встрани и тя слушаше със замечтани очи. А когато ги притвореше, баща ѝ се изправяше и излизаше от стаята, без да издаде нито звук.

За мое съжаление понякога Роза се унасяше в сън точно тогава, когато приказката ставаше особено интересна и вълнуваща за мен. В един от онези моменти от разказа, в който мускулите на тялото ми се изпъваха като лък на струнен инструмент от напрежение, или когато козината по гърба ми настръхваше като от студ, преминал през мен. И нямах воля и сили да спра да слушам. И тъкмо тогава писателят затваряше книгата, с отпуснато от умора лице.

А аз, въвлечен в историята, изпълнен с удивление, се прибирах разочарован вкъщи и будувах до сутринта на следния ден, когато знаех, че той щеше отново да чете.

Едва дочаквах вечерта, за да седна развълнуван зад дебелата подвързия на някой като Шекспир или Флобер, които също познавах от писателя, и с настръхнали уши слушах края на онази прелюбопитна история.

Това бяха моментите, в които аз се превръщах в най-щастливия човек, искам да кажа мишка, тоест мечтаещо същество, на света. Защото са ме учили никога да не съдя по външността. А слушайки приказките на писателя, аз бях много повече от мишка — аз бях мечтаещо същество!

II

ЗА ТОВА КАК МАМА МЕ НАКАЗА И КАК АЗ СПРЯХ ДА БЪДА НЕВИДИМ

Нека ви разкажа как се запознах с Роза и Пол. След като дълги дни, скрит от тях, прекарвах зад книгите по рафтовете на тяхната библиотека, в крайна сметка на мен много силно ми се прииска да мога да ги видя на живо. Да, на живо, понеже всичко, до което не можеш да се докоснеш, ти се струва така нереално, че свободно би могъл да го вземеш за фантазия. А аз не исках те да бъдат фантазия.

Мечтаех да ги видя, както казах, на живо, така че и те да могат да ме видят, погалят и заедно с писателя да поразсъждаваме над дълбоките и прозорливи теми на някоя увлекателна книга. И понеже много силно си мечтаех за това, разбира се, то скоро се случи.

Един ден, всъщност беше вечер, когато майка ми не успяла да ме открие в стаята ми, тя много силно се разтревожила за мен. Понеже беше много тревожна майка, от онези майки, които винаги плачат, когато децата им не се прибират от площадката навреме за вечеря, тя започнала да ме зове:

— Меркуцио! Меркуцио! — викала тя.

А ме бе нарекла така, защото и тя много обичала Шекспир, макар че не смееше да си го признае открито, а Меркуцио бил сред най-любимите ѝ негови персонажи. Освен това казваше, че името му звучало гордо и силно, а искала и аз да бъда горд и силен, също като своето име. Именно затова ме кръстила Меркуцио.

Та тя ме викала ли, викала по име, докато не се изморила съвсем. Изтощена, излязла от дома ни и влязла в дома на писателя. Покатерила се с усилие на библиотеката, за да огледа широкото пространство пред себе си по-добре. А писателят тъкмо тогава поставял някаква много тежка книга обратно на рафта, на който била и тя. Мама късно осъзнала какво се случвало и побързала да се скрие в един тесен ъгъл, но книгата, някак си, пак успяла да ѝ затисне опашката. Тя така

изпищяла от уплаха, че стреснала Пол, който изтървал четивото на земята. И съвсем безстрашно, както ставаше понякога, когато някой най-нахално се заядеше с нейната опашка, мама Маргюрит изскочила пред него, така както си била по розова нощница и розова шапка, и започнала да му се кара.

Пол бил много учуден от тази говореща мишка, но мисля, че повече от всичко бил впечатлен от старомодната ѝ нощница със старомодна розова шапка. Но такива са си те мишките, старомодни!

Макар че аз, смея да заявя, не съм никак старомоден. Нося бяла ленена риза и дълги памучни панталони с кестенов цвят. А понякога мама ми слагаше и синя папийонка на бели точки, която много-много не харесвах, но от уважение към нея тогава носех.

Та моят писател, наместо да се ядоса на мама, задето тя така му се скарала, ведро се засмял и я погалил по носето. Той никога не бил виждал говореща мишка дотогава и бил силно заинтригуван от мама. А тя тропнала с крак и, както после ми разказа, се скрила зад Виктор Юго, който най-любезно ѝ предоставил кориците си за убежище.

Аз по това време вече дълбоко съм спял и когато се събудих, мама най-сетне ме беше открила и ме носеше на ръце през стаята на Роза. Разтърках с лапички очите си и се огледах нацупено. И тогава го видях: писателят ме гледаше с усмивка. Той вече не беше илюзия, аз вече не бях невидим, и двамата сега се виждахме.

Усмихнах му се дружелюбно, като на стар приятел. Мама ме бутна през вратата вкъщи и ме скри.

След този случай, дълго време останах наказан, заради своето продължително отсъствие от дома. Мама отказваше да ме пусне отново сред хората. Каза ми, че те били много нетактични същества, които си позволявали най-безочливо да бутат чуждите носове. Ах, как си мечтаех тогава писателят да погали и мен по бялото носле.

Научих от мама, че той често слагал малки парченца сирене по ъглите на къщата, като подарък за нас. Тя ми носеше от тях сутрин за закуска, като не пропускаше да изтъкне колко малко го харесвала, въпреки вкусната му храна.

— Прекалено е самовлюбен! — заявяваше тя. — По цял ден се занимава само със своите книги. Можеше да разтреби поне малко тази голяма къща — макар къщата да беше съвсем малка, — и да изчисти прахта от пода! Толкова често кихам, когато ходя на покупки, че дъх не ми остава, докато се прибера.

Мама беше строга мишка и държеше на чистотата в дома. Аз обаче не се интересувах от подобни неща. Виждах добротата на писателя и на неговата дъщеря и това ми беше достатъчно, за да ги обикна.

III

ЗА НАВИЩИТЕ НА ТЪГАТА, ПРИКАЗКАТА НА ПОЛ И ЗА ТОВА КАК СЕ ЗАПОЗНАХ С НЕГО И НЕГОВАТА ДЪЩЕРЯ

Копнеех отново да видя писателя и да послушам от неговите красиви приказки за живота и радостта. Затова един ден се помолих много настоятелно на мама да ме пусне навън и накрая, след много уговорки, тя се съгласи.

Изглади ми панталоните, закопча ризата ми до горе и ми сложи синята папийонка на врата. Побутна ме леко напред с усмивка и ми пожела успешен ден. Не знам защо се държеше с мен, като че ли отивах на далечно пътешествие, но вниманието ѝ ме въодушеви.

Пристъпих на четири крака напред и понеже бях много развълнуван, притичах до стаята на Роза.

Там се покатерих на високата библиотека и се спрях на последния рафт. Укрит под сянката на Андерсен, аз подадох розовото си носле навън и се заслушах. Но нещо в романтичната атмосфера на стаята се беше изменило.

Двамата ми любими хора бяха там, но някаква отнесена тъга като че ли се бе разляла между тях. Не разбрах веднага каква беше тя, но инстинктивно се почувствах много натъжен. Дори захлипах, ако добре си спомням, понеже тъгата има неприятният навик да изпълва всеки, до когото се докосне.

Не знаех защо хлипам, просто бях тъжен. Писателят държеше тогава една малка книжка в ръка и нервно прехвърляше страниците ѝ с върха на пръстите си. Замислен, той я разлистваше от край до край, без да поглежда към текста.

— Татко — чух ясният ѝ звънък глас насред стаята, — разкажи ми отново приказката за смелия крал, който пребродил света само за да открие лек за своето прокълнато дете. Много ми харесва.

Баща ѝ я погледна сепнат, като от дълбок сън, след което погледът му се смекчи и той ѝ се усмихна. Още помня тази приказка, която и на мен, също като на Роза, много ми хареса.

„Живял някога, в далечните земи на север, сред снегове и столетни ледове, най-студеният принц на всички векове. Красив висок младеж с дълга бяла коса и дълбоки сиви очи, той бил така студен и сдържан, че всички в леденото кралство открито го отбягвали. Принцът не знаел защо никой не желаел да бъде негов приятел и затова често самотен тъжал. Искало му се да заплаче, но нещо вътре в него не му позволявало да го направи. Тъгата натежавала все повече и повече в нежните му гърди. И един ден станала толкова непоносима, че го превърнала в презиращо света момче. Дори Кралят и Кралицата, които много го обичали, изпаднали в отчаяние, поради голямата му лошотия.

Един ден, унил, кралят решил да се обърне за помощ към слънцето.

— Кажи ми слънце — запитал той с взор към небето, — знаеш ли каква прокоба тегне над младия ми син, че го е направила така потиснат и отчужден?

Слънцето не знаело какво да му отговори, затова си замълчало. Но скоро му хрумнала една идея:

— Запитай звездите, Кралю красиви, аз за съжаление не мога да отговоря на твоя въпрос.

Кралят поблагодарил любезно на слънцето и изчакал нощта, а когато тя настъпила, се обърнал към звездите:

— Кажете ми, небесни светулки, знаете ли каква проклетия тегне над моя син, че направила го е така суров и леден към мен?

Звездите сами не знаели какво да отговорят, затова също си замълчали. Но скоро една от тях премигнала ведро и рекла:

— Драги Кралю, ние не знаем защо твоят син е толкова студен, ние самите сме топли и благи същества и не разбираме хорската злина. Но аз ти предлагам да се обърнеш за отговор към зимните облаци под нас. Те са така умни и често се скитат навред. Няма земя, която да им е непозната, няма нрав, който да им е чужд. Те единствени ще могат да дадат отговор на твоя въпрос.

Кралят кимнал и погледнал към сивеещите се облаци, които побързали да отговорят в един глас:

— Вярно е, че ние сме били навсякъде и сме виждали всичко, но подобен нрав, като този на сина ти, не сме познали досега. Недей да търсиш отговор в небесните създания, за да отгадаеш човешките намерения, но погледни там, където стъпват твоите крака. В земята са се влели всички мисли на дедите ти. Запитай снега, който благо се стеле навред във всички посоки, той, без да търси данък, като добър хазяин, пази всички човешки тайни.

Кралят се отблагодарил на облаците и звездите и погалил леко с ръка снега, а той свеж и леко син, се зарадвал на неговото внимание.

— Кажи ми Кралю мой, какво те мъчи, че си още буден, наред тези тъмни нощи.

— Мъчи ме тревога по сина ми, който беше преди така добър и благ със своите роднини, а сега съзира у нас само врагове. Той живее в своя собствен тъжен свят, където позволил е на страданието да го издигне в свой раб.

Снегът се замислил, па рекъл:

— Помня принца когато се роди, преди шестнадесет години, със светли очи и красиви коси. Беше най-радостното събитие по тези земи. Аз също веднага го обикнах и затова си намислих да го пазя от всякакви злини. Но от тази, която го сполетя, не успях да го опазя.

— Но каква злина може да го е сполетяла?

И снегът умислен започнал своя разказ:

— Това се случи в една мрачна непрогледна нощ, когато вещицата на Трите Морета мислеше, че никой не я гледа. Тя навлезе сама в най-тъмната пещера на Великото Кралство, където, в недокосвани от слънчеви лъчи земи, подири най-студения къс от всички ледове, и скрита от погледа на живите твари, тайно издялка от него малко синьо сърце.

*Рой роя сълзи
не ще успееш да пролееш ти,
но когато то ти натечежи,
с лошотия ще пропъдиш близки и сестри.*

— Припяваше тя една дяволска проклетия, която вля в студеното късче лед. И докато си пееше така, тя повтаряше името на твоя син. А

когато всичко приключи, вещицата подири момчето там, където беше неговата стая.

— Ах, помня тази вещица. Когато синът ми се роди, тя го поиска за свой съпруг. Аз не ѝ го дадох и тогава тя много се разгневи. Заяви, че ще стори всичко, за да си отмъсти.

Завайкал се кралят и се разплакал.

— Но почакай малко, кралю мой, нека довърша. Като среднощен дух, с разпилени черни коси и зловонен дъх, тя тайно се приплъзна в стаята на новородения ни господар, с каква цел и аз не разбрах. А когато излезе от там, в ръцете си държеше неговото скъпо живо сърце. Скри го под дрехите си и с прокобен смях се изпари.

— Ах — проплакал горкият крал, — нима е възможно вещицата да е заменила чистото му сърце със своето издялкано от лед сърце?

Снегът не отвърнал, понеже така му дотежало да разказва тази тъжна история, че неусетно заспал. Кралят се прибрал в двореца и разказал всичко това на своята жена. А кралицата, като разбрала какво се било случило, горчиво заплакала.

— Проклетата да бъде тази жена, която в безсмислена вражда ни отне сина и го направи студен и жесток, като своята собствена душа.

Но тогава, не щеш ли, на прозореца на залата, в която се намирали те, се появило малко синигерче. То дочуло от облаците във високото небе за тъгата на краля и решило да му помогне. Подсвирнало птичето и рекло:

— Не тъгувайте, Кралю, защото аз имам блага вест да ви съобщя: преди няколко дена бях в замъка на вещицата и там видях сърцето на вашето дете. То е живо и тупти, но все още е малко, защото няма човешки гърди, в които да съзрее. Намира се в най-висока и непристъпна кула, от която няма нито изход, нито вход. Само малко прозорче над него осветява, дневно време, високия му пиедестал и златния му похлупак. Около него са израснали прекрасни пролетни цветя, а денем птици се събират, за да му шептят нежни слова. И понеже то е така мило и добро, изпълнено с много любов, изслушва всеки техен проблем и им дава добър съвет. Тези птици така му се радват, че биха му помогнали да се спаси. Ако се намери някой, който да го вземе в ръце, те ще успеят с общи усилия да го пренесат отвъд прозорчето.

Кралят много се развълнувал при тези слова и веднага се помолил на птичето да го отведе до замъка на вещицата.

— Но трябва да бъдем много внимателни, за да не я разбудим — предупредило го то, — защото тъкмо по това време тя много обича да спи.

Кралят облякъл тежки доспехи, сбогувал се с кралицата и потеглили с малкия синигер на рамо през необятните мразовити земи, към замъка на вещицата...“

Когато писателят приключи със своя разказ, аз бях вече дълбоко заспал. Разсъних се, когато Роза каза:

— Тази приказка много ми харесва, защото накрая кралят успява да спаси своя син от проклятието, което тегнело над него.

— Така е — съгласи се баща ѝ. Той я гледаше с любов, докато я милваше по челото. Онази необяснима печал отново се появи в стаята, достигна до мен и ме лъхна като хладен вятрец. И нещо се случи в този момент, сам не знам какво, но сърцето ми заудря така тъжно в гърдите, че аз веднага заплаках. С вдигната високо към небето глава, аз плаках всеотдайно и горко, докато сълзите ми не намокриха малките ми крачета и не потънах в локвичка от солена вода.

А Роза и Пол, като дочули моя плач, се разтърсили из книгите и там ме открили, без да осъзная това, зарит в своята тъга. Сега двамата ме гледаха с такъв интерес, та като че ли искаха да ме погълнат с очи. Писателят срещу мен, надвесен над рафта, а Роза, от своето легло. Така се смутих, че побързах да се скрия.

— Не се плаши — опита се да ме успокои Пол и ми подаде ръка. Аз се шмугнах още по-навътре между сенките на книгите, а той се протегна, за да ме погали по гръбчето. Изтръпнах от удоволствие, когато ме докосна. Той ме хвана през коремчето и ме понесе към леглото на Роза, а тя, като ме видя, така се зарадва, че запляска с ръце.

— Това е най-прекрасното мишле, което някога съм виждала!

Аз се поизправих и леко се възгордах. Повдигнах глава и изпъчих гърди.

— Как се казваш? — запита ме Роза.

— Казвам се Меркуцио! — заявих гордо, като прокарах лапичка през най-дългия си мустак.

— Какво грандиозно име за толкова малко мишле! — засмя се Роза.

— Може да съм малък, но затова пък съм велик по сърце.
— И така може да е — усмихна ми се тя. — Имаш красиви очи.
— Благодаря ти — рекох, леко засрамен. — И ти имаш красиви очи. Приличат на шоколадовите курабийки, които мама ми прави в събота сутрин.

Роза се засмя звънко и аз си помислих, че тя бе най-красивата принцеса на света. Завъртях се два пъти около себе си и се свих на кравай на възглавницата, до нея. Прозинах се широко. Бях така уморен, че неусетно съм заспал. А когато се събудих, Роза все още беше там.

„Значи не съм сънувал“ — направих своето откритие за деня, или в случая за нощта, аз.

IV

ЗА ТОВА КАК СЕ НАУЧИХ ДА ЧЕТА

Поставих лапичка на нослето на Роза, за да я събудя. Тя се протегна и прозина широко.

— Добро утро, Меркуцио! — извика тя в еуфория и пъргаво се надигна на леглото.

Писателят тъкмо влизаеше в стаята.

— Чудесно! Вече си будна. Приготвяй се за училище, закуската те чака.

Роза кимна, изправи се и разтвори вратите на малкия си дървен гардероб. От там се изсипаха куп неподредени дрехи и я затрупаха до колене.

— Този гардероб е така непонятен за мен! Всеки път му заповядвам да ми подреди дрехите и той всеки път ми отказва. Какво е това неподчинение? — оплака се тя и изведнъж прихна да се смее.

Аз не видях нищо смешно в това, защото моят гардероб също не се подчиняваше на моите команди и ми се налагаше сам да си сгъвам дрехите.

— Меркуцио, когато се прибера ще си играем, нали? — обърна се Роза към мен, докато измъкваше някаква рокля от купа с дрехи на земята. — Ти ходиш ли на училище?

— Не — отвърнах аз със сведена глава, понеже не знаех точно какво бе това „училище“.

— А как така? — Роза разглеждаше роклята си като научен труд и се опитваше да я разгадае.

— Защото ние, мишките, нямаме училища — отвърнах неуверено.

— А къде тогава се учите да четете и пишете?

Аз не отговорих и тя ме погледна със съчувствие.

— Татко ще те научи! — рече накрая тя.

Почти подскочих от радост, но не исках да изглеждам прекалено развълнуван, та само се усмихнах и добавих:

— Много бих се радвал.

В този момент Роза се оплете в роклята си и тупна на пода по дупе.

— Ах, колко е трудно да се обличаш. Ще ми се всички да можехме да ходим без дрехи.

Когато накрая успя да се пребори с дрехата, тя върза дългата си коса на опашка с малка синя панделка.

— Какво правиш тогава, щом не ходиш на училище? — попита ме тя.

— Говоря си с цветята и мравките в двора.

— Ах, колко интересно! И аз бих искала да мога да си говоря с тях.

Аз скочих на крака.

— Ще ви запозная. Те много обичат вниманието.

Тя кимна. Вдигна широката си ученическа чанта в ръка и се заклатушка с нея към кухнята.

— Хайде, Меркуцио, не бихме искали да изпуснем закуската.

Аз се втурнах след нея и се покатерих по крака на бялата кухненска маса, та чак до самия ѝ връх, където ме очакваха пресни топли палачинки и кленов сироп.

— Татко, ще научиш ли Меркуцио да пише и чете? — обърна се Роза към баща си с пълна уста.

— Искан ли питане! — побърза да отвърне той. — Ще започнем още днес.

— О! — възкликнах, а той продължи:

— Всички трябва да се научат да четат, независимо от това, дали са хора или мишки!

Той се изправи и изтегли от библиотеката тънка книжка с цветни корици. Разлисти я на масата пред мен и аз се вторах в страниците ѝ с интерес. Те бяха изпъстрени с най-различни рисунки на странни същества, с големи носове или с прекалено къси крака. Писателят ми обясни, че това са букви с лица и аз се разсмях, защото те наистина бяха много смешни.

— Учението без смях е толкова досадно, че води само до тъга. А учението в смях подобрява паметта — каза ми той и аз веднага се съгласих с това твърдение.

Когато Роза тръгна за училище, ние двамата се приведохме над веселите рисунки и засричахме заедно на глас:

— Гъ... — произнасях бавно и провлечено аз. — Дъ... — разтеглях буквата „Д“, като изпъвах врат напред. Пол беше внимателен с мен и не спираше да ме насърчава.

Благодарение на него в този ден аз научих цели десет букви. С „Й“ урокът за деня приключи. Тогава аз се прибрах вкъщи, за да се похваля на мама. А тя, като ме видя целия омазан в кленов сироп, веднага ми издърпа ухото и ме поведе към ваната, за да ме изкъпе.

V

ЗА ТОВА КОЛКО ЛЕСНО Е ДА ПОВЯРВАШ

Застанал на два крака на прозореца в кухнята, аз нетърпеливо очаквах Роза да се прибере от училище. Вече минаваше пладне и аз напрегнато помахвах с опашка, докато се опитвах да преброя розовите лалета в градината отпред.

— 21, 22... колко са много!

Потрепвах нервно и пристъпвах от крак на крак. Но тогава я съзрях да се задава в далечината, по пътя.

Скочих на земята, проврях се през малка дупка в каменната стена и излязох навън. А милата Роза, още щом ме видя, се засмя така силно, че луничките по лицето ѝ засияха като звезден пращец на лунна светлина.

— Какъв чудесен посрещач си имам аз! — Тя ме прегърна и целуна по нослето.

В този ден ние с Роза бързо се залисахме в радостни игри и забравихме за света. Първо отидохме в задния двор на къщата, където поисках да запозная Роза с моите любими цветя. Тя протегна ръка и се здрависа с всяко едно от тях поотделно.

— Здравейте, много ми е приятно! Здравейте, как сте? — приказваше им весело тя.

А цветята ѝ отвърщаха, като поклащаха малките си зелени листа.

— Добре сме — казваха те в един глас, — много сме добре, благодаря.

Но Роза не можеше да ги чуе така ясно, както мен, и затова я насърчих с думите:

— Просто повярвай!

А тя се замисли.

— Какво правиш? — почудих се на странните физиономии, които Роза правеше.

— Опитвам се да вярвам.

И остана така, загледала в цветята, с присвити очи и сбърчено чело. Скоро разтвори широко очи и се усмихна.

— Ах, само колко красиво пеят! — възкликна тя.

А онова, което Роза беше чула, беше песента на горските цветя.

— Колко е лесно да вярваш! — извика тя и легна между цветовете в тревата.

А те продължиха да ѝ пеят своята най-любима песен, защото цветята никога не пеят само за себе си, а за целия свят.

VI

ЗА МАЛКОТО И ГОЛЯМОТО И ЗА СМИСЪЛА ОТ ЦЯЛОТО

Аз забелязах пътеката на мравките до къщата и я посочих с лапа на Роза. Тя прилекна над тях без да говори, защото не искаше да ги разсейва, докато работят. А те си подсвиркваха някаква весела песен на уста и си предаваха една на друга няколко бледорозови шипкови листа.

— Толкова са малки тези мравки — прошепна Роза, докато мислено ги сравняваше с големия дебел охлюв, който бавно се плъзгаше покрай тях. — Дали осъзнават колко са малки?

— Не мисля — рекох аз уверено. — Според мен мравките са толкова много, че най-вероятно си мислят, че са прекалено големи. — Роза се разсмя и аз продължих важно: — Цялото и малкото на цялото са неразривно свързани, но ние не можем да видим красотата на малкото, докато не прозрем величието на цялото, което то съставлява. И обратното.

— Така е — кимна Роза и продължи да наблюдава с внимание мравките.

Бяхме им сторили сянка, та те си помислили, че се е заоблачило и ще вали, та надигнаха глави, за да проверят времето. Тогава ни видяха и ни помахаха весело. А ние на свой ред също им помахаме.

— Как сте днес? — попитах ги аз добродушно, по съседски.

— Добре сме — отвърнаха на поздрава ми мравките. — Днес е прекрасен ден за слънчеви песни и радостни игри, не мислите ли?

— Но вие само работите. Кога имате време за игри? — почуди се Роза.

— За нас работата е като игра, защото ни доставя голямо удоволствие.

— Но никога ли не спирате, за да си починете?

— Не можем, няма време! Зимата скоро ще настъпи и ние трябва да сме подготвени — и възобновиха своята работа. Роза повдигна

рамене.

— Та зимата дори не е близо, има цяло лято до тогава — подшушна ми тя. — Това ми се струва малко безсмислено, само работа без никакви забавления.

— Всичко е безсмислено, докато ние не му придадем някакъв смисъл — рекоха мравките в един глас, които за сметка на малките си глави имаха прекрасен слух.

Роза се смути и се изправи.

— Вероятно са прави — и ние се отдалечихме по светлата алея напред, в дирене на други весели и работливи същества в градината, зад къщата.

VII

НАКЪДЕ ОТЛИТАТ ПТИЦИТЕ ПРЕЗ ЗИМАТА

Вечерта настъпи неусетно и ни настани гостоприемно в своя прохладен уют. И ние замечтано се загледахме в пламналите светлини над нас.

Звездите смигаха, оживени от нашето внимание. Някоя току засияваше по-силно от другите с намерение да ни впечатли, но останалите бързо я засенчваха със своите, също толкова ярки, светлини. И така примигваха на небето, с разкрасени крачета и разперени ръце, че човек спокойно би ги взел за бляскави небесни духчета с малки триъгълни глави.

Над нас прелетяха ято диви гъски и ни извикаха силно за поздрав, но понеже много бързаха, ни отминаха без да кажат нищо повече.

Изведнъж лицето на Роза придоби сериозен вид. След малко тя ме попита:

— Знаеш ли накъде отлитат прелетните птици зимно време?

— Не знам — признах си аз и замълчах засрамен.

— И аз не знам. Но знам, че се завръщат у дома — каза тя и отново се умълча. — Някой ден и аз ще се завърна у дома — рече тихо, по-скоро на себе си Роза.

— Но ти си у дома! — възкликнах аз.

— Татко казва, че нашият истински дом не е тук, където сме сега, а някъде там, сред звездите, където е и мама.

— Тук не ти ли харесва, Роза? — попитах леко обиден, а тя се засмя.

— Харесва ми, разбира се — отвърна и извърна глава към звездите.

— Роза, ако решиш да се прибереш през зимата у дома, после ще се завърнеш ли отново при нас? Нали прелетните птици винаги се

завръщат?

Роза ми кимна.

— Много бих искала.

— Но защо искаш да пътуваш? — не спирах да се интересувам аз.

— Така каза докторът на татко, че скоро ще се завърна у дома. Чух ги, като си шептяха пред вратата. Не знам защо възрастните си мислят, че децата не ги разбират, когато си шептят. Сякаш когато снижат глас и стават невидими.

— Не знам — повдигнах рамене, — на мен мама винаги ми вика, така че аз няма как да не я чуя.

Роза се засмя с онзи прекрасен благозвучен глас, който можеше да накара и цветете да разцъфне зимно време над земята.

А аз се натъжих, даже много се натъжих, без сам да знаех защо. Сега вече знам. Но тогава все още не знаех.

VIII

КАК ДА ОТДАВАМЕ СТРАХОВЕТЕ СИ НА ДРУГИТЕ МАГИЧНИ СЪЩЕСТВА

Няколко дена по-късно се събудих и открих, че писателят и Роза не си бяха вкъщи. Отсъствието и на двамата толкова рано сутринта ме притесни, затова се оплаках на мама, а тя ми опече шоколадови курабийки, за да ме поуспокои.

Една дузина курабийки и две чаши прясно мляко по-късно Роза и Пол се прибраха вкъщи, но бяха особено мълчаливи и много отнесени. Нещо ги беше натъжило, но те не искаха да споделят с мен какво точно. Роза веднага легна да спи, а писателят се приведе над своята пишеща машина и затрака методично по нея. Аз отново бях сам. Една малка сълзица потече по нослето ми, понеже никой не ми обръщаше внимание. Защо ли хората днес отказваха да си играят с мен? Роза спа дълбоко и непробудно чак до вечерта, а когато се събуди, ме погледна неспокойно и рече:

— Сънувах кошмар, Меркуцио.

— Кошмарът не е нищо повече от лош сън — отвърнах ѝ аз.

— Но аз се изплаших — проплака тя и една звезда се изгърколи от очите ѝ по меката възглавка.

— Тогава нека ти разкажа една приказка за страха! — скочих на крака и магнах мелодраматично с ръка. — Нека ти разкажа за това, как едно друго момиченце успяло да се пребори със страха.

„То било красиво също като теб, имало си очички, носле и даже ушички. Често обичало да се смее и да пее. Но всяка вечер, преди лягане, то започвало силно да се бои.

Това момиче било така страхливо, така силно се плашело от мрака, че отказвало да заспива без светлината на нощната си лампа в стаята. Често сънувало кошмари, породени от нейните стракове и не обичало да става вечерно време от леглото си, защото твърдяло, че отдолу я дебнели лапите на кръвожадни и грозни зверове.

Една вечер това красиво и плашливо момиче отново не могло да спи. То извикало своите родители, но те били много надалеко и не могли да го чуят. Момиченцето се изплашило още повече, защото си помислило, че те били нападнати и отвлечени от злите чудовища. Свило се под завивките, треперещо, притискайки плътно до себе си малкото си плюшено синьо драконче.

Скоро обаче момичето ожадняло. То нервно повдигнало белите завивки и плахо стъпило на земята. В миг припнало по коридора към кухнята, сякаш някой го гонел. Отдалеко тя му се струвала така тъмна и опасна, че то захлипало и стиснало още по-здраво малката си играчка.

Момиченцето се спряло несигурно точно пред вратата на кухнята. Направило крачка напред и после още една, и още една. Усетило дихание в мрака, дочуло тихи стъпки пред себе си, почувствало непознати погледи, приковани в лицето си. Детето изтръпнало.

С разтуптяно сърце то запалило лампата на кухнята, а когато светлината заляла стаята, момичето видяло пред себе си няколко особено странни същества: високи и ниски, еднооки и четириоки, късокраки или безкраки, те били застинали пред разтворените врати на хладилника, с храна в ръцете или лапите и погледи, вторачени в момичето.

Тутакси животинките разтворили големите си уста и изревали яростно. Детето изпуснало плюшената си играчка и заплакало така високо, че заглушило всички чудовища.

От уплаха не видяло как те се разбягали панически из кухнята, като не спирани да се блъскат и препъват едно в друго. Момичето ги погледнало в недоумение и изведнъж осъзнало, че те, също като него, били силно изплашени и викали само от страх. След известно време на безредици чудовищата сякаш се изпарили във въздуха. Само едно малко и подобно на хлебарка същество все още се лутало из кухнята. Ударило се два пъти в стената и също се изпарило.

Момичето отново било само. Родителите му излезли от спалнята разтревожени и го прегърнали, но то вече не се бояло. Дори му било весело, когато си спомняло за тези непохватни и безобидни създания.

Върнало се в стаята си, приклекло и смело погледнало под леглото, където чифт кръгли очи го наблюдавали с тревога. Детето ги

помолило за извинение, че ги било стреснало и ги помолило да излязат навън.

Малка розова животинка изникнала изпод леглото, а след нея в стаята се явили още две-три такива грозновати, но добродушни чудовища, които веднага обяснили, че били ловци на лоши сънища и на детски страхове.

Те разказали, че хората често ги гонели от домовете си, отвратени от дългите им нокти или зурлести лица, така че те не могли да помагат на децата и да се грижат за тях.

Скоро момичето и чудовищата се сприятелили и то вече никога не се бояло, защото знаело, че имало закрилата на много магични същества.“

— Затова, мила Роза, когато имаш лош сън, трябва само да привикаш някое от тези светли магични същества и те мигом ще ти помогнат да го забравиш. Отдай на тях своя страх така, както би отдала някому ненужна вещ. Защото някой чака тази вещ, за да я превърне в магичен прах и да я разпръсне всред света.

И Роза побърза да затвори очи.

— Отдавам всяка своя тревога, страх и притеснение на онези светли магични същества, които с радост биха ги приели. И казвам, благодаря.

След малко отвори очи и се усмихна.

— Подейства! Вече не се боя.

А аз заръкоплясках от вълнение.

Ето как аз, Меркуцио Полински, помогнах на Роза да се пребори със страха, породен от съня.

Но това съвсем не е краят на моята история. Защото най-красивите неща се случват именно тогава, когато ние се освободим от страха.

IX

ЗА ИСТОРИИТЕ НА СВЕТА И ЗА НЯКОИ ДРУГИ СЪЩО ТОЛКОВА ИНТЕРЕСНИ НЕЩА

Има истории, които ние разказваме на света, а има и такива, които започват бавно да оживяват и да разказват на нас за света. Придобивайки свой дух и своя индивидуалност, те стават напълно независими от своите създатели, като едно пораснало дете. И тогава идва моментът, в който те започват да ни говорят с мъдрост и да ни поучават за нравствените красоти на света.

— Какво е нравственост? — Роза ме погледна право в очите.

Аз се смутих, понеже бях така влюбен в нея.

— Нравственост е... — заекнах, — тогава, когато говорим за духа.

— Аха — кимна Роза, — значи за духовните красоти.

— Точно така — поклатих глава и се почесах с лапа по нослето. — Та има моменти, в които историята на някоя приказка е толкова завладяваща, че започва ярко да оживява пред нас, за да се превърне във фея с ангелски крила, или в блатно чудовище със закачлива усмивка на уста. И двете са прекрасни създания, защото носят толкова много доброта в себе си.

— Аз не съм виждала досега грозни чудовища.

— Ти, мисля, никога не си виждала никакви чудовища.

— Така е, но ми се струва, че ако видя, най-вероятно няма да се уплаша, защото вярвам, че всички същества са добри.

— И аз така мисля — усмихнах се.

Бяха изминали вече няколко седмици, откакто Роза беше спряла да ходи на училище. Сега тя си беше вкъщи всеки ден. Понякога само сутрин двамата с писателя излизаха навън и отсъстваха с часове, а когато се завръщаха по обед, изглеждаха изтощени и притеснени. В

подобни моменти Роза не ми обръщаше почти никакво внимание. Бързаше да легне и заспи, а когато се събудеше, беше отново онова игриво и сияйно момиче, което познавах добре.

И съвсем скоро, по някаква необяснима за мен причина, козината по главата ѝ започна да окапва. Аз си помислих тогава, че хората, също като животните, си менят козината през лятото и силно вярвах, че нейната скоро отново щеше да израсне. Но косата ѝ не порасна. А Роза ставаше все по-тъжна заради това.

— Сега съм така грозна, не мислиш ли? — попита ме тя веднъж, когато беше много тъжна.

Опитах се да я развеселя.

— Мисля, че дори си още по-красива, отколкото когато имаше козина. — Роза се усмихна на това и аз добавих: — Недей да тъжиш, защото така можеш да изсушиш някое цвете.

— Така ли?

— Понякога лошото ни настроение може да стори и това, да изсушава красивите цветя.

— Не бих искала да навредя на красивите цветя — каза тя и облегна глава на дланта си.

Да, мили приятели, понякога има истории, които ни разказват на нас, вместо ние да разказваме за тях и тази история е една от тях.

Х

ЗА ДОБРОТО И ЗЛОТО И ПО МАЛКО ЗА ОНЕЗИ, КОИТО ТАЙНО ТЪЖАТ НАСТРАНА

— Аз ще отида ли в ада?

— Адът не съществува.

— Казват, че лошите хора отивали в ада.

— Кой го казва?

— Може би онези, които не вярват в рая.

Роза отпусна глава на възглавницата. Писателят остави настрана малката книжка, която държеше, и се приведе напред.

— Ти не си лоша, мила Роза.

— Веднъж излъгах.

— Ако е така, тогава знай, че дори най-лошите хора отиват в рая.

Ние всички сме отредени за рая.

— Колко хубаво — въздъхна момичето и се усмихна.

— Така е. Страдаме само когато забравим това. И няма душа на земята, или дори в цялата вселена, която да не заслужава да отиде в рая.

— Дори онези, които крадат бисквитки, ли? — попитах аз, припомняйки си онзи път, когато незабелязано отмъкнах една бисквита от кухнята вкъщи.

— Дори онези, които тайно тъжат настрани.

Пол ме погледна с топлите си очи, а аз сведох глава, понеже напоследък често ми се случваше да тъжа тайно настрана. Не мислех, че някой беше забелязал, но ето че писателят знаеше. Той ми се усмихваше добродушно.

— Да — рекох леко смутен, — понякога тъжа, но сам не зная защо.

— Понякога всички по малко тъжим. Това са онези красиви моменти в нашия живот, когато ясно осъзнаваме кои сме в действителност. Аз понякога тъжа, когато съм самотен. Тогава

откривам, че имам нужда от прегръдка. Друг път тъжа, когато видя слънцето да залязва. Тогава разбирам колко много обичам деня. А понякога можем да тъжим заради неща, които си мислим, че искаме, а всъщност не е така.

— Как е възможно това? — запитахме с Роза в един глас.

— Когато не знаеш какво наистина искаш — отвърна кротко писателят.

— Но как можем да разберем какво наистина искаме? — приведох се нетърпеливо към него.

— Много лесно, вслушай се в себе си. Ти винаги знаеш какво наистина искаш, просто трябва да затаиш дъх и да се вслушаш в себе си. Тогава ще чуеш едно гласче, което ще ти напомни за твоите истински желания, и ще усетиш леко затопляне в корема, когато достигнеш до правилното решение.

— А какво е това гласче, което ще чуя?

— Това си ти, твоята истинска същност, която се таи дълбоко в теб и само чака да бъде разпозната.

Замислих се, нима в мен имаше повече от един като мен. А Пол, разгадал моите мисли, побърза да добави:

— Твоят „истински аз“ се крие от теб, когато си тъжен, и се появява, когато си щастлив. Затова колкото по-бързо откриеш защо тъжиш, толкова по-бързо ще можеш да се върнеш към онзи „аз“, който е винаги щастлив.

Поклатих увеселен глава.

— А аз от малък си знам, че съм Радост!

— Тогава, кажи ми, мило мишле, знаеш ли защо напоследък си само Тъга?

Замислих се дълбоко. Колко лесно е да разбереш нещо за себе си, когато знаеш защо си тъжен, но какво можеш да научиш, когато не знаеш защо си такъв. С клепнали уши, както на мен често ми се случваше, когато бях безрадостен, закуцуках до писателя и се сгуших във врата му. Той ми каза:

— Все някога ще разбереш — и дочете своята книжка на глас.

XI

ЗА ТОВА КАК ОСЪЗНАХ ПРИЧИНАТА ЗА СВОЯТА ТЪГА

Роза беше така прекрасна със своя бляскав поглед и красиви светли очи. Едно мистично създание, което много скоро започна да гасне пред мен.

Незабележимо, почти невидимо, тя се стопи като окапал есенен лист в дъждовна гора. Лицето ѝ изтъня, бузите ѝ хлътнаха, погледът ѝ потъмня.

Аз късно забелязах всичко това, защото за мен нейната истинска красота извираше от дълбините на нейното дихание.

С тази промяна настъпи и моето осъзнаване за това, какво беше породило тъгата в мен.

Прозрението за реалността, което от начало само ми се усмихваше от разстояние, сега ме затискаше като невидим пух за гърдта. Преди не можех да разбера неговия истински произход и се лутах между усмивките и сериозността.

Но онова, което осъзнаваш, може да те освободи, нали така? Това се случи и с мен. Моментът, в който разбрах причината за своята тъга, бях освободен от тежестта. Но на каква цена?

Почти цял ден Роза прекарваше в леглото. Спеше много по-често от преди. Беше изтощена. Аз се опитвах да я развеселявам с красиви истории и весели приключения, но това пораждаше у нея само временна усмивка, ободряваше я за кратко, след което тя отново потъваше в необятния свят на съня.

Опитвах се да я държа настрани от този свят, понеже виждах как той постепенно я отделяше от мен. От мен и от нейния баща. Писателят беше угрижен. Стоеше често до леглото ѝ и пишеше все по-рядко. Нямаше време за това. Опитваше се да вдъхва на Роза от своята любов, да я подкрепя в съня.

Казват, че човек спи защото неговият дух търси почивка след дългите изморителни дни. Ако това е вярно, то тогава духът на Роза не само диреше почивка, но той търсеше свобода.

Това правеше писателят всеки ден, вдъхваше спокойствие и любов на нейната душа.

Сутрин аз нетърпеливо се покачвах на перваза на прозореца в стаята на Роза, разтварях широко дървените кепенци и посрещах със затаен дъх изгрева на деня. А когато слънцето изплуваше изпод сумрачните поля на хоризонта, то докосваше очите на Роза, целуваше я по носа, погалваше я с топлата си ръка по косата и я събуждаше от съня.

Тя се заглеждаше в изгрева и започваше да мечтае за онези прекрасни места, до които се бе докоснало слънцето през нощта, бидейки от другата страна на света.

— Меркуцио, нека заедно да обиколим света — предлагаше понякога тя и аз се съгласявах охотно, защото много силно исках да видя света.

Когато слънцето се издигнеше високо в небето и се скриваше от нас, носех на Роза различни цветя в саксии. Всъщност писателят ги носеше и поставяше на перваза, но идеята за това беше моя. Аз ги избирах, защото знаех добре кои бяха нейните любимите растения. Роза обичаше най-вече слънчогледите, защото ѝ напомняха за слънцето и дълго време пазеха неговия дъх по себе си.

XII

ДЕНЯТ, В КОЙТО ВСИЧКО СЕ ПРОМЕНИ

Беше лятна вечер, времето, когато птиците вече са си легнали по двойки в своите гнезда, а месечината все още не е спуснала бялата си прежда над града.

В онази вечер сякаш всичко беше спряло, за да си поеме дъх. Роза спеше и дишаше недоловимо. Писателят бдеше над нея както винаги, подпрял главата си с ръка. Косата му беше разпиляна, погледът му унесен. Аз се свих на кълбо в ръцете му, положени в скута. Въздухът беше сух и неподвижен и ние самите трудно дишахме. Пол ме погали и това ме успокои. Надникнах през пръстите му към Роза. Тя все още спеше.

— Меркуцио, някой ден ние всички ще се разпръснем като шума по света — каза ми той, усетил моето безпокойство. — Частици от нас ще бъдат вложени във всяко живо същество, допринасяйки за неговата красота. Роза също ще бъде част от тази магия. Тя ще бъде част от вечността.

Неговите думи ме накараха да се замисля. Сkochих на леглото на Роза и прошепнах:

— Твоята истинска история започва едва сега!

Нежните ѝ пръсти трепнаха.

Някакво необяснимо спокойствие ме заля. И сякаш невидим гост се настани между нас — плътната енергия на любовта. И аз започнах да ѝ говоря именно за това. За любовта!

Приказката, която разказах на Роза, беше за принца с красиви сини очи, защото в моите мечти аз бях този принц, а Роза бе принцесата на неговите мечти, тоест на моите.

„Преди много години любимата на принца била захвърлена в недостъпни за човека светове от три тъмни като катрана тролски жени. Очите им големи и черни, езиците им горят, носовете им прилични на зурли. Те завидели за красотата на принцесата и я превърнали в невидим дух.

Скитала се принцесата навред объркана и сама и не можела да открие пътя към дома.

Но един ден, не щеш ли, била привикана в съня на принца. Сама не знаела как била попаднала там, но скоро разбрала, че принцът така копнеел за нея, че я извикал несъзнателно чрез мисълта си.

Прегърнали се двамата и се разплакали от щастие, че отново можели да бъдат заедно. Те се прегръщали и си приказвали, и неусетно отминали цели девет години.

През това време кралството на принца се изменило много. Страната опустяла, защото била останала без крал и кралица, които да се грижат за него. Те отдавна се били споминали от мъка по своя дълго спящ син.

Но принцесата вдигнала глава от рамото на принца и понеже била духовно същество, веднага съзряла какво се било случило с кралството на принца. Тя го прегърнала отново и така изминали още три години. Тогава тя му рекла:

— Принце мой, повече не бива да се прегръщаме, годините отминават в безвремие за нас, но там, отвъд съня, твоето кралство тъне в агония. Събуди се и му помогни, защото видях колко много то страда без твоята закрила.

— Но аз те обичам — проплакал принцът в съня, — и не желая да бъда там, където теб те няма. Ти си тук и сега, затова искам да продължа да спя.

— Не бъди неразумен, принце мой. Аз също много те обичам, но ако продължаваме така, от теб няма да остане нищо повече, освен душа. А ти трябва да изпълниш своята съдба. Моля те, смили се над народа си и ми прости, че те държах при себе си толкова години в плен. Вече си зрял мъж и когато се събудиш, ще бъдеш крал.

— Не мога да живея без теб! — прошепнал принцът в отчаяние. — Моля те, не ме оставяй пак.

— Ти не се нуждаеш от мен, за да бъдеш щастлив, но ще ти кажа това, протегнеш ли ръка към ствола на някое елово дърво, усетиш ли пулса му и позволиш ли му да потече през вените ти, знай, че аз чрез него ти шептя. И тогава ще прозреш, че аз мога да ти се усмихвам дори чрез бледите отблясъци по пяната на най-младата река. Аз ще ти се усмихвам дори от тук, от твоето чисто сърце. А когато усетиш как то

се сгрива като пламък в жарта, знай, че аз съм поставила на гърдта ти ръка.

Принцът заплакал от щастие и когато се събудил, дарил просперитет и мир на своя народ и стабилност на своята страна. Но неговите приближени забелязали едно необичайно поведение у него.

Принцът обичал често да се усамотява в дивата гора, където, според тях, сред дърветата търсел една изгубена елфска жена. Чували го да говори с елите и можели да доловят как тих и нежен женски гласец, сякаш носен на гърбовете на вятърните коне, му отвръщал. И тогава принцът се усмихвал така искрено, че все едно невидима нимфа с дрехи, изплетени от сутрешна светлина, заставала срещу него и го целувала по устата.“

Видях как устните на Роза се разтварят и тя ме дари с последна усмивка на „благодаря“.

— Продължавай да разказваш, мило мишле — каза ми писателят с блеснали от влага очи, — ти разказваш така увлекателно. Можеш някой ден да спасиш света.

Зарадвах се. Нима той наистина вярваше, че можех да бъда като него, да дарявам радост на света? Той кимна, усетил потока на мисълта ми.

— Ти можеш и много повече от това.

Роза въздъхна. И това дихание като че ли ме дари с някаква сънливост, упояваща ме с любов. Притворих очи и не знам защо се взрях в тавана. Почувствах отново онова присъствие и внезапно заплаках, но така леко, че сълзите ми се превръщаха в розова мъгла.

Огледах се, не бях осъзнал кога тази мъгла се бе разляла из стаята и сега нежно покриваше Роза от стъпалата до връхчетата на нейните красиви кестеняви коси. А Пол се усмихваше с такава благодост, че веднага разбрах, че той се бе срещал с нея и преди. Може би някога тя бе прегръщала и съпругата му, помислих си аз. Писателят ми кимна.

— Роза се слива с вечността.

Запримигах на парцали.

„Но как така, негодувах наум, не можем да я оставим да си тръгне просто така, без нищо да сторим!“

— Няма какво да направим. Има моменти, в които ние не сме нищо повече от наблюдатели в живота на своите любими същества. Нямаме право да избираме вместо тях. Можем само да благодарим за

това, че някога сме ги прегръщали, и после да ги освободим. Но там, където отива Роза, ще пеят за нея хиляди цветя.

— А слънчогледи ще има ли?

— Ако тя го пожелае, ще има.

Аз въздъхнах, борейки се с идеята да освободя Роза. Ревнувах от розовата мъгла. Нима за Роза тя бе по-важна от мен или от писателя?

Мъглата се сгъсти и придоби плътност. Усещах нейната величествена същност и повече не можех да ѝ се противя. Дадох ѝ своето разрешение и сега тя можеше да свърши онова, за което бе дошла.

Не знам колко време сме останали с писателя така, загледани, замечтани, но неусетно сме се отдали на съня. Когато се събудихме, Роза вече я нямаше.

Леглото ѝ беше опустяло, загубило смисъла си и сега то беше просто парче дърво.

Писателят ме погали по главичката и тогава аз я съзрях в кафявите му очи, където проблесна частица от най-чистата душа, тази на Роза. И знаех, че той също я бе видял в моите.

Просълзих се и се обърнах настрани.

— Мило мишле, помни, никога повече недей да тъжиш самотно настрани. Обърни се към онези, които най-много те обичат, и тогава, в техните прегръдки заплачи.

XIII

ЗАЩО ЖИВЕЕМ И КАК АЗ, МЕРКУЦИО ПОЛИНСКИ, ЗАПОЧНАХ ДА РАДВАМ СВЕТА

Разбрах, че има много начини, по които можем да даряваме радост на света и един от тях е чрез любовта. Отдадох живота си да обичам и макар сърцето ми да е така малко, в него се съдържа цялата топлина, способна да грее дори и през нощта. С тази сила ме даряваше мисълта за Роза. На това ме научи и нейният баща.

Избрах да ви разкажа за Роза и писателя, защото те бяха онези, които ме вдъхновиха да пиша, да творя. Те разкриха пред мен магията на книгата и радостта от тяхната поетична самота.

С писателя често разсъждаваме над дълбоките и прозорливи теми на някоя увлекателна книга, точно така, както някога си мечтаех. Под негово ръководство и подкрепа записах всички онези приказки, които от малък напираха в мен и желаеха да излязат на повърхността. Аз ги освободих, както дух се освобождава от бутилка, и раздадох на света.

Освобождавали ли сте някога дух от бутилка? Много е лесно. Просто затваряте очи и заявявате открито — аз избирам да творя! И тогава всички магични създания, приказни феи, горски леприкони и морски вълшебници ще се притекат на помощ на онзи, който си го е пожелал.

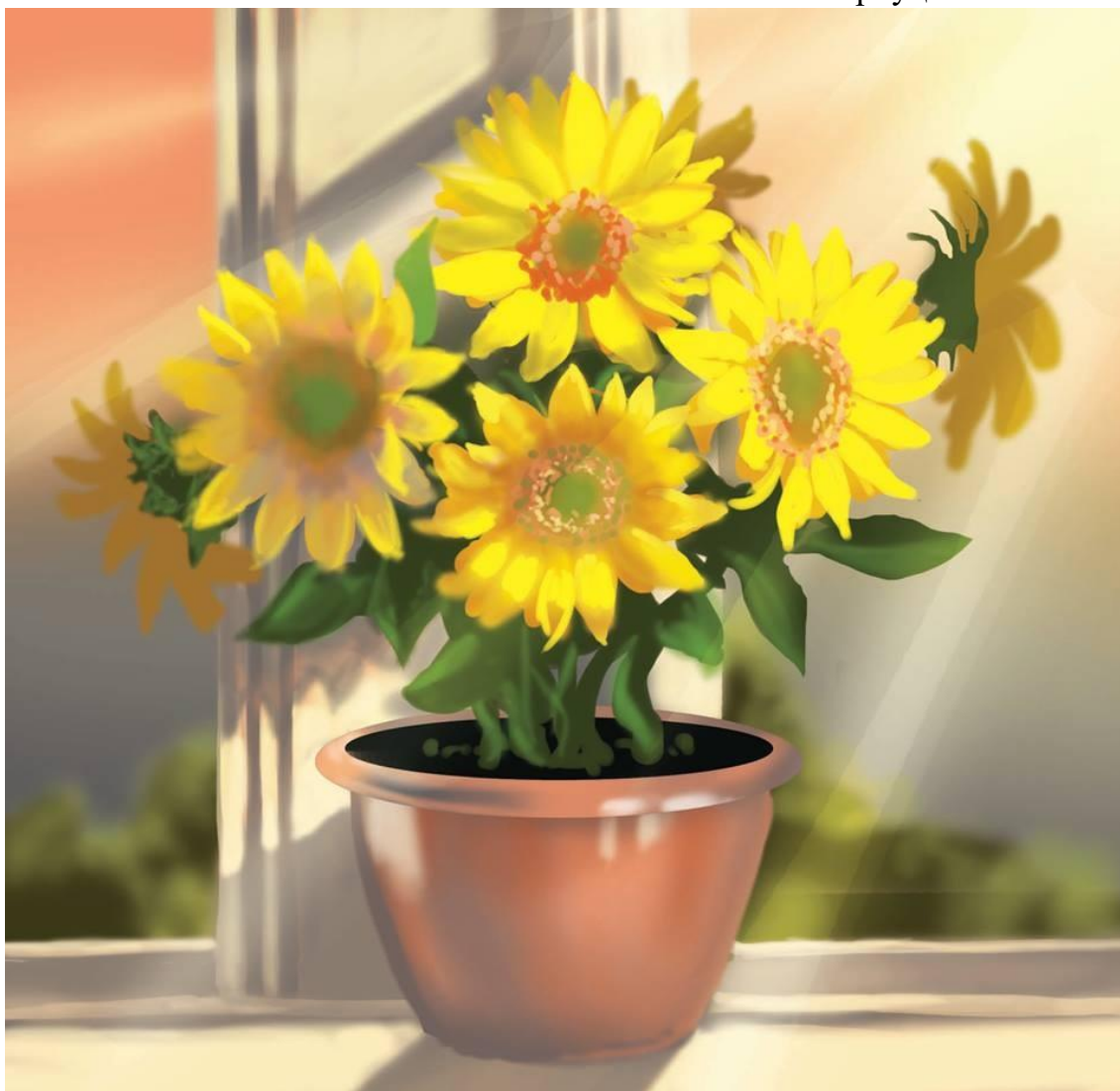
И само ти, изпълнил това, ще усетиш как тапата се отпушва и от бутилката потича една нова приказна страна, за да се настани сред света. И тогава всички твои мечти ще се превърнат в реалност, защото ти си пожелал да бъде така!

А защо живеем ли? Вероятно всеки има мнение по въпроса и държи да го изкаже на глас, но за мен причината си остава и ще бъде само една, заради любовта!

*Сега е твоят ред,
да запишеш във един куплет,
какво те кара да сияеш,
или даже да играеш.*

Но запомни, че думите ти трябва да бъдат искрени и чисти, като
скулптура на първия снежец. Замисли се най-сериозно и кажи:
— Аз живея заради...

С много Любов:
Меркуцио Полински

Предоставено от автора.